

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. KUZZL – 75534/2016,
sp. zn. KUSP-57073/2016/DOP/Bl, ve věci správního deliktu provozovatele vozidla,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 14. 11. 2016, č. j. KUZZL – 75534/2016, sp. zn. KUSP-57073/2016/DOP/Bl, se zrušuje ve výroku II. a v této části se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 5 614 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 7. 2016, sp. zn. MMZL-121495/2015-HH-PŘ-OOSA-3210/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič předmětného vozidla se dne 25. 5. 2015 v 9:35 hod., na zpoplatněném parkovišti na ulici Kvítková, Zlín, neřídil svislou dopravní značkou IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“ a takto na označeném parkovišti s předmětným vozidlem zastavil a stál, aniž by byl ve vozidle viditelně umístěný platný doklad o zaplacení parkovného, čímž nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž takové porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Změna provedená žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného spočívala jednak v úpravě výroku o vině (výrok I.), v němž žalovaný upravil správním orgánem I. stupně uvedené ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a nahradil jej § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona, jednak v úpravě výroku o trestu (výrok II.), kdy žalovaný přistoupil opět k úpravě správním orgánem I. stupně uvedeného ustanovení § 125 c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a nahradil jej § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona a současně přistoupil také ke změně uložené pokuty, kterou snížil na 1 800 Kč.

II. Shrnutí obsahu správních spisů

4. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení protiprávního jednání ze dne 11. 8. 2015 ze strany Městské policie Zlín, ve kterém bylo popsáno zjištěné porušení předpisů; oznámení bylo doplněno fotografiemi místa včetně příslušné značky označující placené parkoviště a také předmětného vozidla. Na základě těchto podkladů vyzval dne 28. 8. 2015 správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky (ve výši 300 Kč) ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil.
5. Dne 30. 9. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání D. Š., jež se označila za zmocněnce žalobce s tím, že tato uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan D. P. nar. X, bytem O. 41, P. Vzhledem k tomu, že předložená plná moc nebyla žalobcem podepsána, vyzval správní orgán I. stupně k doplnění podpisu plné moci, přičemž současně zaslal

předvolání k podání vysvětlení označenému řidiči vozidla; toto předvolání se vrátilo zpět s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně dne 17. 2. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena nová (podepsaná) plná moc pro společnost ODVOZ VOZU s.r.o., na kterou pak reagovala nová výzva správního orgánu, zda žalobce trvá na tom, že vozidlo řídil D. P. V odpovědi doručené dne 13. 3. 2016 zmocněnec žalobce uvedl, že na základě kontaktu s D. P. bylo zjištěno, že vozidlo, jež měl zapůjčené k užívání, půjčil R. M., nar. X, bytem P. 90, B., která dne 25. 5. 2015, kdy došlo k přestupku, vozidlo řídila. Správní orgán I. stupně tak předvolal k podání vysvětlení i R. M., přičemž tato na předvolání odpověděla tak, že pana Š. ani P. nezná, nikdy v životě ve Zlíně nebyla a neřídila cizí vozidlo.

6. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo zjistit takové skutečnosti, jež by odůvodňovaly zahájení přestupkového řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu], správní orgán I. stupně věc dne 18. 4. 2016 vyznačením razítka na č.l. 1 správního spisu odložil. Posléze vydal příkaz, jímž žalobci stanovil pokutu za předmětný správní delikt, proti němuž podal žalobce odpor. Následně byl tedy žalobce písemností ze dne 12. 5. 2016, č. j. MMZL 062674/2016, vyrozuměn o zahájení správního řízení, byl předvolán k ústnímu jednání na den 15. 6. 2016, ve 14.00 hod. a dále byl poučen o možnosti vyjádřit se po skončení ústního jednání k podkladům rozhodnutí, a to nejpozději do 20. 6. 2016. Z tohoto ústního jednání se žalobce prostřednictvím zmocněnce omluvil a uvedl, že paní M., která v předmětné době vozidla řídila, je přesvědčena, že parkovala na nezaplatněném parkovišti. Správní orgán I. stupně následně při ústním jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise, vč. příslušné dokumentace (fotografie); žalobce ani jeho zástupce se nedostavili. Správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal shora popsané prvostupňové rozhodnutí.
7. Žalobce reagoval dne 18. 7. 2016 podáním odvolání. V tomto namítal, že ve věci nemělo být vedeno správní řízení se žalobcem, ale mělo být zahájeno přestupkové řízení s osobou řidiče, jež byla správnímu orgánu známa. Dále namítl, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen s ohledem na metodiku Ministerstva dopravy. Žalovaný podané odvolání posoudil, přičemž námitky žalobce vyhodnotil jako nedůvodné. Pokud jde o možné zahájení přestupkového řízení s konkrétním řidičem vozidla, uvedení osoby D. P. bylo zjevně obstrukčním jednáním zmocněnce žalobce, tak jak je žalovanému známo i z jiných řízení. Tím spíše, pokud byla dále jako řidička označena R. M., která řízení vozidla žalobce zcela popřela (k řetězení označovaných osob žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Žalobce svá tvrzení nijak nedoložil a správní orgán I. stupně neměl jediný důvod zahajovat řízení o přestupku – věc byla zákonně odložena. Jako nedůvodnou žalovaný posoudil i námitku zániku odpovědnosti provozovatele vozidla po jednom roce od jeho spáchání, když odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu (podle něhož se na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f zákona použijí ustanovení vztahující se na odpovědnost právnických osob), přičemž odpovědnost právnické osoby podle § 125e odst. 3 téhož zákona zaniká, nezahájil-li správní orgán řízení od dvou let, kdy se o deliktu dozvěděl. Nad rámec vznesených námitek pak žalovaný shledal pochybení správního orgánu I. stupně, který z nepozornosti ve výroku rozhodnutí uvedl nesprávné zákonné

ustanovení a dále nedostatečně odůvodnil výši uložené pokuty; proto žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil (viz shora).

III. Žaloba

8. Žalobce se závěry žalovaného jako odvolacího orgánu nesouhlasil a proti jeho rozhodnutí podal správní žalobu, ve které vznesl následující námitky:
9. Předně namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný z toho důvodu, že neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33). Výrok rozhodnutí měl podle žalobce obsahovat příslušné ustanovení vyhlášky Ministerstva dopravy, které stanovuje význam dopravní značky č. IP 13c, dále odkaz na opatření obecné povahy, kterým byla značka na předmětné místo stanovena, a obligatorním by měl být též odkaz na nařízení obce ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích (č. 13/1997 Sb.). Žalobce s těmito akty nebyl seznámen, nemohl tak namítat např. nezákonnost opatření obecné povahy; došlo tak rovněž k omezení jeho práva na obhajobu. Tím, že nedoložily předmětné opatření obecné povahy, správní orgány navíc neprovedly takové dokazování, ze kterého by vyplývalo, že místo, kde mělo vozidlo žalobce stát, skutečně podléhalo režimu značky č. IP 13c. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 – 58, žalobce namítal, že v případě, kdy byla povaha území pro rozhodnutí důležitá, měl být jako důkaz proveden i správní akt stanovující povahu tohoto území.
10. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je dále zřejmé, že správní delikt žalobce byl považovat za správní delikt jednorázový, přestože ten má povahu deliktu trvajícího. Z tohoto důvodu tak vlastně bylo rozhodováno jen o části údajného deliktu a nelze vyloučit, že žalobce nebude stíhán pro jeho jinou část v budoucnu.
11. Žalobce také namítal, že správní orgány neprokázaly nad veškerou pochybnost, že ke spáchání údajného správního deliktu vůbec došlo. Z fotodokumentace vyplývá, že za předním sklem vozidla žalobce byl umístěn parkovací lístek platný do 8.56 hod. dne 25. 5. 2015. Žalobci je vytýkáno, že na místě stál v 9:35 hod., z obsahu správního spisu ovšem nelze zjistit, kdy byly fotografie zachycující vozidlo žalobce pořízeny. Není zřejmé, zda snímek automobilu byl pořízen ve stejnou dobu, jako snímek parkovacího automatu. Čas pořízení fotodokumentace sice vyplývá z oznámení protiprávního jednání, nicméně to je pouhým úředním záznamem, který sám o sobě není schopen uvedené prokázat. Správní orgán I. stupně měl provést další dokazování (např. výslech strážníka). Podle žalobce taky nebylo nijak prokázáno, zda bylo na parkovacím automatu uvedeno, že je řidič povinen lístek na viditelném místě ve vozidle umístit. V takovém případě by žalobce nebylo možné sankcionovat.
12. Dále žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně ani nepokusil ztotožnit řidiče vozidla žalobce pomocí záznamů pořízených městským kamerovým systémem, ačkoli zhruba 50 metrů od spáchání údajného správního deliktu se nachází kamera (se záběrem 360° a s možností zoomu okolo 1 km), která je situována na křižovatce ulic Dlouhá/Kvítkova. Nebyly tak učiněny nezbytné kroky ke ztotožnění řidiče vozidla ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46. A pokud označení D. P. za řidiče vozidla označily správní orgány i s odkazem na vlastní

úřední činnost za účelové, rozhodovaly na základě skutečností známých jim z úřední činnosti, aniž to žalobce mohl jakkoliv předpokládat; správní orgány rovněž neuvedly, z jakých řízení jsou tyto skutečnosti známy. Žalobce by přitom mohl uvést, že opakované označení pana P. neindikuje účelovost, ale má jednoduché a rozumné vysvětlení v tom, že pan P. je bývalým zaměstnancem zmocněnce žalobce, který poskytuje služby „drink and drive“. A jestliže se slečna M. vyjádřila v tom směru, že vozidlo žalobce neřídila, to je zcela pochopitelná reakce člověka, který je vinen. Nelze tedy jejímu tvrzení přikládat vyšší pravděpodobnost než tvrzení žalobce, že označený řidič jeho vozidlo řídil. Správní orgán I. stupně podle žalobce svým postupem nerespektoval smysl § 125f silničního zákona, jehož výklad lze nalézt např. v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2014, č. j. 30A 43/2014-40, dle kterého by zjištění pachatele přestupku nemělo být pouze formálním. V tomto případě přitom byla věc odložena hned v okamžiku, kdy slečna M. písemně uvedla, že je nevinná. Taková situace by určitě nenastala v případě, kdy by ji za řidiče označoval úřední záznam obecní policie, tedy podklad maximálně stejné důkazní síly, jako vyjádření žalobce o tom, že slečna M. jeho vozidlo řídila. Správní orgány by neměly v obdobných případech postupovat odlišně. Správní orgán I. stupně měl dle názoru žalobce trvat alespoň na tom, aby se označená řidička dostavila osobně k podání vysvětlení, neboť z jejího verbálního i nonverbálního vyjadřování mohl teprve správní orgán učinit relevantní závěr o tom, zda označená řidička vozidlo žalobce v okamžiku skutečně řídila, či nikoli, jak obdobně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 34/2010 - 81.

13. Žalobce brojil také proti výroku o uložené sankci, neboť pokuta je podle něj nezákonná a neodůvodněná ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63. Nezákonná je pak i z toho důvodu, že správní orgány jako přítěžující okolnost hodnotily způsob jeho obhajoby, který mu nelze klást k tíži.
14. Žalobce správním orgánům rovněž vytknul, že se nijak nezabývaly materiální stránkou správního deliktu, která podle žalobce nemohla být naplněna. Prvostupňové rozhodnutí je tak také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Konečně závěrem pak žalobce namítal protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele přitom dochází k zásahu hned do několika jeho základních práv.
16. Zcela v závěru své žaloby pak žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný k postupu správního orgánu I. stupně uvedl, že vymezení protiprávního jednání nezjištěného řidiče bylo ve výroku rozhodnutí zcela dostačující, když obsahovalo odkaz na přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení povinnosti dle § 4 písm. c) téhož zákona. Odkaz na vyhlášku stanovující význam dopravního značení není nutný, žalobcem citovaný rozsudek pak nedopadá na § 4 písm. c)

zákonu o silničním provozu, který již odkaz na další právní předpisy neobsahuje. Stejně tak je nedůvodný i požadavek, aby výrok rozhodnutí obsahoval také odkaz na nařízení obce, příp. opatření obecné povahy. Svislá dopravní značka IP 13c jako opatření obecné povahy je správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti; je tak na ni potřeba nahlížet jako na zákonnou, dokud není vysloven opak. S ohledem na zásadu *ignorantia legis non excusat* jednání žalobce nemůže být ospravedlňováno např. tím, že by taková dopravní značka byla nevhodně umístěna. Pravidla silničního provozu jsou závazná pro všechny účastníky, kteří nejsou kompetentní přezkoumávat jejich oprávněnost; okamžikem umístění značky v terénu je zřejmý její význam a platnost. Žalovaný odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009 - 51; a uvedl také, že náprava nezákonného umístění dopravní značky probíhá v jiném řízení, než je řízení o přestupku, přičemž tato řízení nelze zaměňovat.

18. K námitce zpochybňující prokázání spáchání správního deliktu, resp. přestupku nezjištěného řidiče žalovaný uvedl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a bez důvodných pochybností. Z oznámení protiprávního jednání vyplývá, že strážníci Městské police Zlín kontrolovali vozidlo žalobce v čase 9:35 hod. Toto oznámení je přitom doplněno fotografiemi zachycujícími parkovací automat, na němž je zobrazen čas 9:40 hod., vozidlo žalobce stojící na parkovišti naproti klubu Bonver a kanceláře ČPP na ul. Kvítková ve Zlíně; vozidlo má za čelním sklem lístek platný do 8:56 hod. Na poslední fotografii je pak zachyceno předmětné dopravní značení. Tyto podklady spolu navzájem korespondují a že byly pořízeny strážníky městské policie, neměly správní orgány důvod tyto podklady zpochybňovat; ani žalobce je v průběhu správního řízení nerozporoval. Pokud má žalobce za to, že ke spáchání přestupku nedošlo (že bylo vymyšleno), pak se jedná o pouhé nepodložené tvrzení, které by měl doložit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Pro ilustraci nedůvodnosti námítky žalovaný předložil „printscreeny“ vybraných fotografií ze spisu, na kterých je uvedeno mj. také datum a čas pořízení. Žalovaný dále odmítl i námitky ohledně prokázání upozornění na parkovacím automatu o vystavení parkovacího lístku na viditelném místě ve vozidle, neboť tato povinnost je uvedena na samotném lístku.
19. K možnosti pořízení kamerového záznamu žalovaný uvedl, že místo parkoviště není snímáno nepřetržitě, především však nelze očekávat, že by správní orgán byl po zhlédnutí záznamu schopen rozpoznat řidiče a toho také ztotožnit. Takový požadavek žalobce je naprosto nereálný. Správní orgán I. stupně přitom učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž k označování pana P. se dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že toto jméno je uváděno za účelem obstrukčního zmaření zjištění skutečného pachatele přestupku a zproštění provozovatele, který je v těchto případech vždy klientem společnosti Odvoz vozu, s.r.o. Tyto skutečnosti jsou napříč republikou známy správním orgánům (žalovaný výslovně v napadeném rozhodnutí uvedl odkazy na konkrétní rozhodovací činnost), ale také soudům (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 75/2016 - 28). Úvahy žalobce ohledně paní M. jsou rovněž irelevantní. Žalovaný zdůraznil, že paní M. byla označena řidiče až následně, poté, co byl označen D. P. Správní orgán I. stupně ji předvolal k podání vysvětlení, nicméně ta řízení vozidla zcela odmítla. Ničím nepodložené tvrzení žalobce tak nevedlo ke zjištění pachatele přestupku; žalovaný neměl jinou reálnou možnost, jak pachatele přestupku zjistit. Žalovaný přitom odmítl polemiku žalobce, jakou hodnotu má

jím nepodložené sdělení o údajném pachateli přestupku a tím, pokud pachatele označí např. obecní policie. Požadavek žalobce, aby se paní M. dostavila osobně je zcela absurdní, tato nebyla v pozici svědka, u které by správní orgán hodnotil věrohodnost výpovědi s ohledem na její nonverbální projevy. Nebyl dán jediný důkazní prostředek o tom, že by vozidlo provozované žalobcem skutečně řídila, žádný důkazní prostředek nepředložil ani žalobce.

20. Žalovaný odmítl rovněž námitky do odůvodněnosti a výše pokuty. Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce neprojevil nejmenší lítost a že zcela účelově zmařil zjištění konkrétního pachatele přestupku. V této souvislosti upozornil, že uložená sankce by měla působit také preventivně a výchovně.
21. Pokud jde o námitku, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou deliktu, žalovaný upozornil, že žalobce tuto okolnost nenamítal, přičemž u něj zcela zjevně nenastaly žádné výjimečné okolnosti, které by naplnění materiální stránky vylučovaly; proto neměly správní orgány důvod se touto otázkou výslovně zabývat.
22. Žalovaný rovněž odmítl namítanou protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu pod sp. zn.: 6 As 73/2016 a 6 As 239/2015.

V. Posouzení věci soudem

23. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je **částečně důvodná**, a to v bodu vztahujícímu se k výši uložené pokuty.
24. Žalobce vznesl několik žalobních námitek, soud se však předně zabýval námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. Tento institut byl do zákona o silničním provozu včleněn novelou č. 297/2011 Sb., a to vložení nových §§ 125f, 125g a 125h, s účinností od 19. 1. 2013. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
25. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, totožnou námitkou (jakož i některými ostatními žalobními námitkami) se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29, kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou povinnost pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost

těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.

26. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu blíže citoval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, na nějž v podrobnostech odkazuje. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, zejména bod 23). Proporcionalita přijatého řešení je přitom zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, vč. povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, proto není důvodná.
27. Pokud jde o námitku vadného výroku prvostupňového rozhodnutí, v němž podle žalobce chyběl odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, je předně potřeba říci, že *„správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). V tomto případě má soud za to, že tento požadavek byl zcela naplněn [nehledě na to, že rozšířený senát v tomto rozhodnutí rovněž uvedl, že taková případná vada (chybějící odkazované ustanovení) výroku ještě automaticky nemusí mít vliv na zákonnost rozhodnutí].
28. Z výroku I. prvostupňového rozhodnutí (ve spojení s výrokem I. napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že jednání nezjištěného řidiče vozidla žalobce vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to konkrétně pro porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. c) tohoto zákona. Správní orgány tedy ve výroku rozhodnutí uvedly jak samotnou skutkovou podstatu přestupku – sběrnou skutkovou podstatu odkazující obecně na porušení dalších povinností stanovených v hlavě II. zákona o silničním provozu, než těch uvedených pod předchozími písmeny a) až j) – a také ustanovení obsahující právě takovou konkrétní povinnost, tj. § 4 písm. c) tohoto

zákona. Toto ustanovení stanoví, že účastník silničního provozu je povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Přestupek nezjištěného řidiče přitom spočíval právě v tom, že tento nerespektoval dopravní značku. Z tohoto pohledu byla právní kvalifikace přestupku nezjištěného řidiče popsána zcela dostatečně – obsahovala normu odkazující i normu odkazovanou. Povinnost stanovená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je přitom stanovena jednoznačně a již bez jakéhokoliv odkazu na jiné právní předpisy. V tom se také, jak upozornil též žalovaný, tento případ odlišuje od situace řešené v žalobcem uváděném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kdy i odkazovaná norma [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] obsahovala odkaz na zvláštní právní předpis.

29. V žádném případě tak nebylo potřeba uvádět do výroku rozhodnutí rovněž odkaz na příslušnou vyhlášku Ministerstva dopravy (vyhláška č. 294/2015 Sb. kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích), jež stanovuje konkrétní význam dopravní značky IP 13c. Ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče došlo již samotným porušením povinnosti řídit se dopravní značkou; jinými slovy, protiprávnost skutku je založena právě porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Význam dopravní značky je přitom v tomto případě každému průměrně inteligentnímu člověku zcela zřejmý už podle jejího grafického vyhotovení, nadto každý řidič motorového vozidla by měl s ohledem na zásadu *ignorantia legis non excusat* pravidla silničního provozu bez výhrady znát. Stejně tak je naprosto nepřipadný požadavek, aby bylo ve výroku rozhodnutí specifikováno také nařízení obce vydané ve smyslu § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, vymezující placené komunikace v obci a opatření obecné povahy, kterým byla předmětná značka na dané místo stanovena. Správní orgány totiž zcela správně vycházely ze skutečnosti, že předmětná dopravní značka byla na daném místě umístěna; o tom není sporu a dokazují to i fotografie obsažené ve správním spise. Jako taková tak bez ohledu na nařízení obce a formální akt, jímž byla stanovena, vyvolávala účinky, a to bezpodmínečnou povinnost řídit se jí, stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. „*Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí onoho systému pravidel silničního provozu.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012–30). V daném případě přitom vůbec nebylo o povaze území z pohledu umístění předmětné dopravní značky žádného sporu, žalobce tuto otázku vznáší až nyní v žalobě, a to navíc bez jakéhokoliv zpochybnění zákonnosti umístění předmětné dopravní značky. Proto nelze uvedený požadavek žalobce na obsah výroku rozhodnutí označit jinak než jako ryze účelový. Účelový byl rovněž odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, neboť ten řešil situaci, kdy byl charakter pozemní komunikace (chodníku) sporný, k tomu v nynější věci nedošlo, proto naprosto nebylo namístě, aby se správní orgány umístěním předmětné dopravní značky blíže zabývaly.

30. V souvislosti s vymezením výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal i to, že předmětný správní delikt (a přestupek nezjištěného řidiče) je koncipován jako delikt jednorázový, přestože se jedná o trvající správní delikt. Žalobce je v první řadě potřeba upozornit na to, že výrok prvostupňového rozhodnutí výslovně neříká, že by byl přestupek nezjištěného řidiče deliktem jednorázovým. Výrok toliko odpovídá skutkovým

zjištěním vycházejícím především z oznámení Městské policie Zlín a přiložených fotografií; proto výslovně hovoří právě jen o době, kdy hlídka tuto skutečnost zjistila. Lze připustit, že stání vozidla na placeném parkovišti bez úhrady parkovného (bez vystavení platného parkovacího lístku na viditelném místě) lze pojmově skutečně označit za trvající správní delikt, tj. případ, kdy pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej také vyvolal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007 – 61). Samotný požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku, který je především důsledkem působení zásady *ne bis in idem*, zde však není porušen, neboť shledání viny za specifikované správní delikty z povahy věci pokrývá toto protiprávní jednání žalobce od neurčeného okamžiku v minulosti (resp. zde od okamžiku konce platnosti parkovacího lístku, tj. od 8:56 hod.) až do okamžiku zjištění deliktu hlídkou městské policie. Uvedené tak vylučuje možnost, že by byl žalobce opětovně trestán za tentýž správní delikt a byla tak porušena zmíněná zásada *ne bis in idem*.

31. Co se týče průkaznosti podkladů, o které se správní orgány ve svých závěrech opřely, ty vycházely jednak z oznámení o protiprávním jednání ze strany Městské policie Zlín a především pak z přiložených fotografií. Na těchto fotografiích (kopiích obsažených ve správním spise) je přitom vidět detail displeje parkovacího automatu s časem 9:40, na další pak vozidlo tovární značky BMW a v pozadí na druhé straně ulice pak provozovny Club Bonver a kancelář ČPP. Na fotografii přídě vozidla lze pak zcela průkazně identifikovat i registrační značku žalobce, tj. X, a lístek umístěný za čelním sklem na palubní desce. Na další fotografii lze vidět detail parkovacího lístku, na kterém je uvedeno datum 25. 5. 2015 a čas platnosti 8:29 – 8:56. Konečně na poslední fotografii je vidět dopravní značku "*Parkoviště s parkovacím automatem*" (č. IP 13c), samotné placené parkoviště se stojícími vozidly a na druhé straně ulice pak právě provozovny Clubu Bonver a ČPP. Podle názoru krajského soudu tak tyto podklady ve svém souhrnu (oznámení o protiprávním jednání koresponduje s přiloženými fotografiemi, především pak fotografií parkovacího automatu, na kterém je zobrazen čas 9:40 hod.) představují dostatečnou oporu pro závěr, že nezjištěný řidič spáchal přestupek tak, jak byl vymezen ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve spojení s výrokem rozhodnutí napadeného. Je pravdou, že z uvedených fotografií, tak jak jsou jejich kopie obsaženy ve spise předloženém krajskému soudu, není zřejmý čas jejich pořízení. To lze zvláště v tomto případě, kdy ve vozidle žalobce byl umístěn parkovací lístek s platností do 8:56 hod. (a vozidle tedy na předmětném parkovišti do této doby stálo dovoleně) hodnotit jako ne zcela žádoucí, současně však není pochyb o tom, že i tyto údaje měly správní orgány k dispozici.

32. Žalovaný přílohou svého vyjádření k žalobě, krajskému soudu zaslal i dvě listiny obsahující „printscreensy“ (snímky obrazovky), na kterých je v jednom případě fotografie parkovacího automatu, ve druhém pak fotografie předmětného parkovacího lístku a u těchto fotografií je také okno s vlastnostmi dokumentu těchto souborů, tj. souborů 23406_1[1].jpg a 23406_3[1].jpg. Na těchto oknech je vyznačené datum a čas pořízení – v případě fotografie parkovacího automatu je uvedeno „25. 5. 2015 9:40“ a v případě fotografie parkovacího lístku pak „25. 5. 2015 9:42“. Z uvedených údajů je nepochybné, že fotografie byly pořízeny ve stejnou dobu, a to v dobu, kdy již nepochybně platnost parkovacího lístku umístěného ve vozidle žalobce uplynula. Popsané listiny tak zcela vyčerpávajícím způsobem dotváří celkový obraz, v zásadě zřejmý již ze shora popsaných

podkladů, tj. oznámení městské policie a kopií fotografií. Nyní předložené listiny chápe krajský soud jako doplnění správního spisu (nejde o předložení nových důkazů, ale listiny, které toliko nebyly „sešity“ do správního spisu tak, jak byl soudu předložen), jímž se dle ustálené judikatury správních soudů zpravidla nedokazuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2382/2011 Sb. NSS). Současně je potřeba zdůraznit, že žalobce byl o zaslání těchto listin zpraven (vyjádření žalovaného mu bylo zasláno na vědomí) a nijak se k jejich předložení nevyjádřil. Nelze rovněž přehlížet, že tuto otázku vznesl až nyní v řízení před krajským soudem. Proto je pochopitelné, že se správní orgány, když považovaly oznámení o protiprávním jednání a samotné fotografie za dostatečně průkazné, časovým razítkem fotografií dříve podrobněji nezabývaly.

33. Pokud jde o námitku, že z pořízených fotografií a ani jinak nebylo prokázáno, zda byl na parkovacím automatu uveden pokyn k vystavení parkovacího lístku na viditelném místě ve vozidle, je potřeba ve shodě se žalovaným říci, že tento pokyn je umístěn již přímo na parkovacím lístku, což prokazuje fotografie obsahující jeho detailní záběr. Povinnost k umístění lístku na viditelném místě ve vozidle – nejenže vyplývá z povahy věci – tak musela být řidiči vozidla bez jakýchkoliv pochyb zřejmá. Parkovací lístek je přitom vydáván právě parkovacím automatem. Proto by bylo zcela nadbytečné dále podrobně zkoumat, co je umístěno na samotném parkovacím automatu, a to zvláště, pokud žalobce v této souvislosti ničeho nenamítal (správní orgán I. stupně se jistě nezabýval přestupkem v souvislosti s předmětným automatem poprvé) a ani v žalobě netvrdí, tím méně pak dokazuje, že by na předmětném parkovacím automatu žádný jasný pokyn v naznačeném smyslu umístěn nebyl.

34. Se zjišťováním skutkového stavu souvisí i další žalobní námitka, a to neprozkoumání záznamů městského kamerového systému za účelem ztotožnění řidiče, kterou dal žalobce rovněž do souvislosti s nezbytnými kroky ke zjištění pachatele přestupku (řidiče vozidla), jež správní orgán I. stupně učinit měl a dle žalobce neučinil. Zde je předně potřeba říci, že tuto námitku vznáší žalobce poprvé až nyní v řízení před správním soudem, přestože tato námitka mířící do zjišťování skutkového stavu měla své místo především v řízení před správním orgánem I. stupně. Těžko lze přitom tomuto orgánu vyčítat, že se s výzvou na sdělení totožnosti řidiče obrátil na žalobce a následně se zabýval žalobcem sdělenými osobami. Z pohledu institutu odpovědnosti provozovatele vozidla je totiž sdělení totožnosti řidiče vozidla primárně odpovědností jeho provozovatele; po správních orgánech nelze požadovat, aby domýšlely všechny hypotetické možnosti zjištění totožnosti řidiče vozidla. V reakci na žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ohledně povinnosti správních orgánů pokusit se o ztotožnění řidiče, pokud k tomu mají reálnou možnost, je pak nutno uvést, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že by šlo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie (...)*“. Tato námitka je ale zejména zcela absurdní. Lze totiž důvodně pochybovat o tom, že by byl správní orgán I. stupně schopen z kamerového záznamu ztotožnit konkrétního řidiče vozidla žalobce; nehledě na to, že taková kamera (jak připomíná žalovaný ve svém vyjádření k žalobě) nemusí snímat dané místo nepřetržitě. Krajskému soudu není jasné, jakým způsobem by správní orgány mohly na základě (patrně

nekvalitního) kamerového záznamu ztotožnit konkrétní fyzickou osobu; taková možnost spadá spíše do sféry sci-fi (počítačové programy rozpoznávající obličej podle databáze) a zcela jistě přesahuje možnosti správních orgánů na úseku bezpečnosti silničního provozu.

35. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně naopak vždy naprosto příkladně reagoval na sdělení ze strany žalobce (jeho zmocněnců), neboť se nejprve snažil kontaktovat (předvolat k podání vysvětlení) D. P., který byl jako řidič vozidla nejprve označen. Předvolání se vrátilo nedoručeno s tím, že na uváděné adrese je tato osoba neznámá. I následně, když byla jako řidič vozidla označena R. M., správní orgán I. stupně podnikl kroky k předvolání této osoby. V odpovědi však uvedená sdělila, že žalobce ani D. P. nezná a ve Zlíně nikdy nebyla. Žalobce svá tvrzení nijak blíže nedoložil, proto lze mít za to, že správní orgán I. stupně (aniž by měl jakékoliv indicie o tom, že vozidlo řídila skutečně paní M.) usoudil správně, že označení této osoby nepovede k usvědčení pachatele přestupku. Krajský soud v této souvislosti opětovně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž se uvádí, „(b)udou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (pozn. podtržení doplněno krajským soudem).
36. Vedle jednoznačného odmítnutí řízení předmětného vozidla ze strany paní M. je přitom potřeba zdůraznit zjevně účelový charakter celkového postupu žalobce (jeho zmocněnců), který vykazuje jasné znaky obstrukčních postupů spojených s činností zmocněnců (zde: společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., ale také např. společnosti FLEET Control s.r.o.) a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků nebo správních deliktů (lze odkázat např. na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nebo rozsudky zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29 nebo ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016 - 30). Co se pak týče přímo zastupování ze strany společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl odkazy na konkrétní případy, které již správní orgány řešily (vč. případů, kdy byl jako řidič vozidla uveden D. P.). Není tak pravdou, že by nebylo zřejmé, na jaké případy známé z jeho úřední činnosti se žalovaný odvolává. Jak také žalovaný uvedl ve svém vyjádření k žalobě, činnost uvedené společnosti již byla projednávána i před správními soudy (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2016, č. j. 30 A 75/2016 - 28).
37. Ve světle těchto úvah a za situace, kdy žalobce ani jeho zmocněnec nepředložil žádný důkaz, natož jakoukoli indicii svědčící pro to, že předmětné vozidlo žalobce skutečně řídila či mohla řídit právě R. M., tak naprosto nebylo namístě zahajovat přestupkové řízení s touto osobou. Z těchto důvodů je nepřipadná i námitka, že žalobcem označená paní M. měla být minimálně předvolána k podání vysvětlení (správní orgán I.

stupně se podle žalobce neměl spokojit s její písemnou odpovědí). Vzhledem k tomu, že celé jednání žalobce a jeho zmocněnců zapadalo do schématu obstrukčních technik činěných v obdobných případech, bylo by naprosto zbytečné [a v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.)] trvat na fyzické přítomnosti paní M. a obtěžovat tak účelově označenou osobu, která s celým případem nemá nic společného. Pro úplnost je potřeba říci, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 81 řešil naprosto jinou situaci, konkrétně žalobcem citovaná pasáž se týkala výsledku svědka; svědecká výpověď má přitom zcela jinou procesní váhu než podání vysvětlení, závěry Nejvyššího správního soudu jsou proto pro nyní řešenou věc nepoužitelné.

38. Obecná polemika žalobce ohledně váhy oznámení fyzické či právnické osoby oproti procesní váze oznámení orgánu veřejné moci z pohledu zahájení přestupkového řízení pak přesahuje potřeby posouzení předmětné věci, neboť v tomto případě bylo oznámení Městské policie Zlín podloženo konkrétními podklady (fotografiemi), oznámení konkrétního řidiče ze strany žalobce nikoli.

39. Pokud jde o údajně absentující úvahu správních orgánů ohledně materiální stránky správního deliktu žalobce, resp. přestupku nezjištěného řidiče, k tomu krajský soud uvádí, že materiální stránka deliktu (jeho společenská nebezpečnost – škodlivost) je v běžně se vyskytujících případech naplněna již samotným naplněním formálních znaků skutkové podstaty. *„Výjimkou jsou pouze případy, kdy se k okolnostem jednání naplňujícím formální znaky přestupku přidruží další významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). V tomto případě krajský soud žádné významné specifické okolnosti neshledává. Z tohoto pohledu tak ani nelze správním orgánům vyčítat, že materiální stránku deliktu výslovně nezkoumaly; zvláště pokud žalobce tuto námitku vznáší až nyní v řízení před soudem a nadto ani sám žádné významné okolnosti případu netvrdí.

40. Nedůvodnou byla rovněž námitka směřující do nedostatečného odůvodnění výše pokuty, a to zvláště s přihlédnutím k odůvodnění napadeného rozhodnutí, které z pohledu soudního přezkumu tvoří s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek. Je potřeba říci, že žalovaný v tomto případě odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil, pokutu snížil a uvedl i konkrétní okolnosti, ke kterým při ukládání sankce přihlížel. Tu je však potřeba přisvědčit související žalobní námitce, kterou žalobce brojil proti zohlednění jeho procesního postupu (procesní obrany) v rámci řízení o správním deliktu jako přítěžující okolnosti při ukládání sankce. Správní orgán I. stupně, jakož následně i žalovaný při svých úvahách o výši pokuty totiž k procesnímu postupu žalobce přihlédly nepřípustně. Je potřeba zdůraznit, že postup žalobce byl vlastně součástí jeho obhajoby. Obdobně jako v případě trestných činů má obviněný (či podezřelý) ze správního deliktu právo hájit se prostředky podle vlastního rozhodnutí. Jak uvádí trestněprávní doktrína, obviněný může *„vypovídat způsobem, jakým uzná za vhodné, jeho právo nevypovídat vůbec či právo nejen na úplné doznání (což může být subjektivně relativní), ale i právo lhát, aniž by měl a mohl být za svou výpověď jakkoli sankcionován či by mu jeho výpověď měla být dáována k tíži. Z pravidla, že obviněnému – obžalovanému musí být vina prokázána, vyplývá, že není povinen svou nevinu prokazovat, ale má právo uvádět okolnosti, které jeho obvinění zeslabují či zpochybňují*

a které slouží k jeho obhajobě, a k tomu má právo navrhnout a předkládat důkazy“ (viz. JELÍNEK, Jiří. Trestní zákoník a trestní řád: s poznámkami a judikaturou: zákon o soudnictví ve věcech mládeže, zákon o výkonu vazby, zákon o výkonu trestu odnětí svobody, advokátní tarif. 2. aktualiz. vyd. podle stavu k 1. 12. 2011. Plzeň: Leges, 2011, str. 244).

41. K totožným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 - 30, v němž byl řešen případ, kdy zmocněnec provozovatele vozidla (společnost FLEET Control, s. r. o.) označil – nikoliv poprvé – za řidiče vozidla osobu prokazatelně zemřelou a tento obstrukční postup zohlednily správní orgány při ukládání sankce (v rámci zákonné sazby v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč uložily pokutu ve výši 2 000 Kč). Nejvyšší správní soud vyslovil, „...že procesní taktika a způsob obhajoby stěžovatele jakožto osoby obviněné ze správního deliktu byla výlučně v jeho dispozici. Obviněný ze správního deliktu může na svou obhajobu uvádět jakákoli tvrzení, popř. může zůstat nečinný, a je na správním orgánu, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Případná nepravdivá tvrzení obviněného tak má správní orgán vyvrátit. Volba procesní taktiky tak podle Nejvyššího správního soudu představuje právo obviněného, nikoli přítěžující okolnost (byť doznání viny a lítost mohou být hodnoceny jako polehčující okolnost). (...) Správné posouzení polehčujících a přítěžujících okolností má přitom vliv na výši uložené sankce a tím i na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.“.
42. Citovaný názor Nejvyššího správního soudu nepochybně dopadá i na nyní projednávanou věc. Jestliže totiž jako přítěžující okolnost nebylo akceptováno zohlednění účelového oznamování zemřelých osob – označované soudy jako „hyenismus“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40), tím spíše bylo nepřipustné zohlednění postupu žalobce v tomto případě, kdy jeho postup nelze označit za tolik odsouzeníhodný.
43. Na uvedeném přitom nic nemění skutečnost, že žalovaný v nyní projednávané věci výši uložené pokuty oproti prvostupňovému rozhodnutí snížil (z 2 000 Kč na 1 800 Kč) – k této změně totiž došlo z jiných důvodů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k účelovému postupu žalobce přihlédl stejně jako správní orgán I. stupně a nadto výslovně zdůraznil, že tato okolnost vylučuje uložení sankce v minimální výši zákonného rozpětí. Z toho lze *a contrario* dovodit, že nebýt této přítěžující okolnosti, žalovaný by uložil pokutu na samé spodní hranici daného rozpětí, jež se pohybovalo v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč. Krajskému soudu tak nezbylo, než této žalobní námitce přisvědčit; je totiž zřejmé, že bez zohlednění dané přítěžující okolnosti by byla žalobci uložena pokuta v jiné (nižší) výši.

VI. Shrnutí a závěr

44. S ohledem na vše výše uvedené je tedy možné shrnout, že námitky žalobce směřované do oblasti viny posoudil krajský soud jako nedůvodné – výrok o správním deliktu je vymezen zcela dostatečným způsobem a plně odpovídá skutkovému stavu věci, tak jak byl správním orgánem I. stupně dostatečně (tj. v souladu s § 3 správního řádu) zjištěn. Stejně tak není pochyb, že správní orgán I. stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla žalobce, a to zvláště s přihlédnutím ke zjevně obstrukční procesní taktice žalobce, resp. jeho zmocněnců ve správním řízení. Jako důvodnou však soud vyhodnotil námitku směřující do zákonnosti uložené sankce, neboť správní orgány při ukládání pokuty nepřipustně přihlédly k uvedené obstrukční taktice

jako okolnosti žalobci přitěžující a odůvodnily tím neuložení pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

45. Nelze přitom přehlédnout, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje tři oddělitelné výroky, přičemž z pohledu nynějšího soudního přezkumu jsou podstatné tyto výroky: výrok I. o vině a výrok II. o uložení sankci; výrok III se pak týkal zcela okrajové otázky, a to náhrady nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal žalobu důvodnou toliko ve vztahu k uložení sankci, zrušil v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost právě jen výrok II. napadeného rozhodnutí (ke zrušení jen některého z oddělitelných výroků napadeného rozhodnutí srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 – 60, či ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008 – 85) a v této části vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
46. Ve zbytku, tj. především v části směřující do výroku o vině, ale také ve výroku o nákladech řízení (žalobce napadal rozhodnutí žalovaného jako celek), pak krajský soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Pro úplnost pak soud dodává, že nepřistoupil též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (resp. jeho výroku II.), jak navrhoval žalobce, neboť vytykaná nezákonnost může být napravena v odvolacím řízení před žalovaným.
47. V části, v jaké byla věc vrácena k dalšímu řízení, je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku. Žalovaný tedy opětovně rozhodne o uložení sankci, přičemž při úvahách o její výši nemůže přihlídnout k procesní taktice žalobce spočívající v účelovém označování osob jako k okolnosti přitěžující.

VII. Náklady řízení

48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce byl ve věci úspěšný jen z části – napadené rozhodnutí bylo zrušeno toliko ve výroku II., ve zbytku byla žaloba zamítnuta, a proto má právo na náhradu nákladů řízení jen zčásti. Žalovaný pak byl úspěšný v části, v níž byla žaloba zamítnuta, nicméně tomu žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.
49. Pokud jde o samotné náklady řízení žalobce, ze spisu vyplývá jednak náklad na zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3 000 Kč a náklad na odměnu právního zástupce spočívající podle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve dvou úkonech právní služby: příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a sepsí žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] po 3 100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Za úkony právní služby to činí 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč, což činí dohromady 6 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně, a činí 8 228 Kč. Celkové náklady řízení žalobce tak dosáhly výše 11.228 Kč.

50. Při stanovení poměrné výše náhrady nákladů řízení, na kterou má žalobce právo, krajský soud zohlednil shora naznačenou míru úspěchu ve věci. Výroková část napadeného rozhodnutí obsahovala celkem tři výroky, přičemž ale výrok III. týkající se náhrady nákladů řízení, nelze pro jeho okrajovost brát v potaz. Z tohoto pohledu tak byl žalobce úspěšný z 50 %, neboť výrok o vině obstál a zrušen byl zrušen toliko výrok o trestu (srov. také komentář k § 60 in Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Žalobci tedy náleží náhrada nákladů řízení ve výši jedné poloviny celkových nákladů, tj. ve výši 5 614 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. dubna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu